

Tryckte hos W. E. Lundströms Enka.

1. Herre Gud Fader, i himmelen bor! Du är wist en Konung, så mäktig och så god; En Herre öfwer lefwande och döda.

2. Först skapte du werlden, se'n gaf du henne ljus; Sen skapte du foglar och alla handa djur, Och allt hwad i werlden här månd' wara.

3. Du såg uti din allmakt hur' werlden skulle bli, Sen tänkte du dig om, hwem skall bo deruti: Mig lystet det en menniska att skapa.

4. Gud skapade Adam i Paradiset in, Att han skulle råda öfwer alla dessa ting, Så när som kunskapsrödet allena.

5. Åh, Herre! huru länge skall jag ensam gå? Jag hafwer slätt ingen att för-lita mig uppå; Med en menniska det lystet mig så wandra.

6. Gud lade på Adam en sömn som war djup, Se'n tog han ett resjoben af ena sidan ut: Han skapade deraf en qwinna.

7. När Adam uppvaknade af sömnen der han låg, En dägelig qwinna bredwid sig han såg, Den honom af hjertat månd' behaga.

8. Eva klappade Adam på rosenröda kind; Kom, låter oss gånga åt Paradiset in, De blad och de blommor att beskåda.

9. Och när som de kommo åt Paradiset in, Si! ormen han klef sig allt upp i en gren Och äpplet till jorden nederfällde.

1.

1. Herre Gud Fader, i himmelen bor! Du är wist en Konung, så mäktig och så god; En Herre öfwer lefwande och döda.

2. Först skapte du werlden, se'n gaf du henne ljus; Sen skapte du foglar och alla handa djur, Och allt hwad i werlden här månd' wara.

3. Du såg uti din allmakt hur' werlden skulle bli, Sen tänkte du dig om, hwem skall bo deruti: Mig lystet det en menniska att skapa.

4. Gud skapade Adam i Paradiset in, Att han skulle råda öfwer alla dessa ting, Så när som kunskapsrödet allena.

5. Åh, Herre! huru länge skall jag ensam gå? Jag hafwer slätt ingen att för-lita mig uppå; Med en menniska det lystet mig så wandra.

6. Gud lade på Adam en sömn som war djup, Se'n tog han ett resjoben af ena sidan ut: Han skapade deraf en qwinna.

7. När Adam uppvaknade af sömnen der han låg, En dägelig qwinna bredwid sig han såg, Den honom af hjertat månd' behaga.

8. Eva klappade Adam på rosenröda kind; Kom, låter oss gånga åt Paradiset in, De blad och de blommor att beskåda.

9. Och när som de kommo åt Paradiset in, Si! ormen han klef sig allt upp i en gren Och äpplet till jorden nederfällde.

2. Wår Gud ske pris i ewighet Af alla frälsta själar, Som uti stor barmhertighet be-sökt oss fångne trålar. En herrlig frälsning gjorde han, Ty synd och död han öfwerwann, Ho wil nu gå osalig?

3. Wår Gud han ewigt wara wil, Och sin sitt folk upptaga, Åh wil du honom höra till, Och ondskan från dig jaga, Han dig för-lofar snart och wäl, För-samlar till sitt Israel, Hans kärlek flödar öfwer.

4. Ett allmagts horn har Gud beredt, Att fiender slå neder, Ett suhets horn af salig-het, Som himmelskt godt bereder, I Davids hus är det uppsatt, År arma Sions enda stätt: Det hornet heter Jesus.

5. Gud om sin frälsnings målbehag, Från fordna tider talar: Si nu är salighetens dag, Då Gud sitt folk hugswalar, Gud lofwar han oss frälsta skall Slå fienderna ned på fall, Som våra själar hata.

6. Så war det helga nåds förbund, Med Fäderna han slutit, Det är hans Sions fasta grund; Åh nåd derfrån har slutit, Och flödar än af himlen ned, Han styrkte det med liflig ed, Han skall wist löftet hålla.

7. Nu har Gud sitt förbund uppsatt, Wår omwån är nedslagen, Åh nåd tillflödar oförskolt, Åh salig denna dagen! Hör nu, o själ, wil du bli fri, Från syndens skuld och tyranni: Så kom, här är din Jesus.

8. Hått ej din omwån för din wån, Fly ormsens gift, som dödar, Här du tjent synden, wänd igen, Sig Jesus ståds bemödar, Upp-söka dig bortkomna får, Åstwätta, hela dina får, Som ulfwen dig har riswit.